

Kerstfeest op de vuilnisbelt

Lees je mee?

Kerstfeest op de vuilnisbelt

'Kidist, schiet nu toch op. Je bent al laat!'

Moeder roept het bijna elke morgen maar vandaag heeft ze echt gelijk. Ze is heel laat en Tabeth staat vast al te wachten voor de krantenkiosk.

Tabeth is sinds kort haar schoolvriendin. Elke morgen wachten ze op elkaar op dezelfde plek.

TABETH

Kidist is erg blij met deze vriendschap. Maar ze maakt zich ook zorgen. Zou Tabeth haar vriendin blijven als ze weet waar ze woont samen met mams?

Kidist zucht diep, pakt haar rugtas en geeft moeder die bij de deur staat een dikke klapzoen. Ze kijkt nog even achterom naar moeder die haar lachend uitzwaait.

Dan zet ze de pas erin. Zoals elke morgen trekt ze zo snel mogelijk haar sjaal voor haar mond. Zal ze ooit aan die geur wennen?

En dan die vieze modder die ze elke dag weer van haar schoenen poetst zodra ze op de verharde weg loopt. Ze wil toch nog een beetje fatsoenlijk voor de dag te komen.

Ze recht haar rug en loopt stevig door.

'Het is wat het is', zei papa altijd tegen haar en daar moet ze nog veel aan denken.

Toen papa het ongeluk kreeg hoopte ze nog dat het goed zou komen. Ze vergeet nooit meer die spannende dagen in het ziekenhuis. Papa lag stil in een bed. Ze heeft niet meer met hem gepraat. Alleen maar naar hem gekeken.

Elke keer zeiden de dokters dat er een kans was dat hij het zou redden.

Maar het kwam niet goed.

Die ene morgen vergeet ze nooit meer.

Mama, die met tranen in haar ogen bij haar bed stond en vertelde dat papa in het ziekenhuis gestorven was. Samen met mama heeft ze papa begraven.

En toen kwam er nog veel meer narigheid. De huurbaas kwam al snel om te vertellen dat ze een andere woonplek moesten zoeken. Moeder ging op onderzoek uit en ze vroeg bij mensen na waar je een goedkope woonplek kon vinden.

Nou dat is gelukt...

Koshe is sinds drie maanden niet meer uit haar leven weg te denken. Het is de grootste vuilnisbelt van Addis Abeba en misschien wel van heel Ethiopië. Ze had nog nooit van Koshe gehoord, laat staan dat ze had vermoed dat ze er ooit zou gaan wonen.

Moeder vond er een woning die was vrijgekomen, en er was werk voor haar. Het was dus duidelijk. Dit werd haar woonplek.

Toen Kidist met mama naar haar nieuwe huis liep wist ze niet wat ze zag. Ze liepen door steegjes waar aan twee kanten het vieze plastic was opgestapeld. De grond onder hun voeten was zompig. Toen liepen ze over een houten wiebelig bruggetje en stonden op een klein binnenplaatsje. Daar zag ze tussen de plastic muren in een rode deur hangen. Mama deed het hangslot open duwde de deur zachtjes open. En toen stonden ze in hun huis.

Nou ja, huis? Een donkere woning, zonder ramen. Bruine muren en zandgrond onder je voeten. Twee kleine ruimtes om in te wonen en te slapen.

Mams heeft het nog best gezellig gemaakt. De vloer hebben ze met planken bedekt en daar overheen heeft ze wat wit plastic gelegd. Elke dag poetst ze de witte vloer schoon met een vochtige handdoek. Er staat nu een grote oude bank, een kleine tafel en aan de muur wat mooie platen van bloemenvelden.

Dat het donker is dat went best wel een beetje.

Als ze gaan eten steekt mama altijd een kaars aan die wat licht geeft. Dan is het nog best gezellig.

Toch schaamt ze zich voor de plek waar ze nu woont. Ook al doet ze haar best om haar kleren schoon te houden, ze heeft het idee dat iedereen ruikt waar ze vandaan komt.

Kerstfeest op de vuilnisbelt

Zou ze een jaar terug zelf vriendin willen zijn met een meisje dat op de vuilnisbelt woont? Ze vraagt het zich af. Maar je leven kan zomaar veranderen. Daar denk je niet aan als je het niet mee maakt. Tabeth denkt daar vast ook niet aan.

Het is wat het is...

Voorzichtig loopt ze over het houten bruggetje heen. Er loopt zwart, donker water onderdoor, een vieze drab waarin allerlei afval drijft.

Na de brug slaat ze linksaf. Elke morgen staat hier een grote groep jongens die plastic verzamelt en netjes op grote stapels klaarlegt. Elke dag komen vrachtwagens het plastic ophalen.

'Hello!' Kidist steekt haar hand in de lucht en zwaait naar de jongen die net een grote stapel plastic zakken in zijn armen heeft.

'Hi beauty,' lacht hij terug en gooit de plastic zakken op een grote stapel aan de kant van de weg.

Kidist loopt stevig door en is blij als ze hard asfalt onder haar voeten voelt. Nu eerst haar schoenen schoon poetsen. Ze grist de vochtige doek uit haar rugzak en poets net zo lang tot haar schoenen weer glimmen. Ze trekt de rok van haar donkerblauwe uniform nog even recht. Zo dat ziet er netjes uit. En nu rennen! Tabeth staat vast al op haar te wachten. 'Hè hè... daar ben je! Waar kom jij helemaal vandaan, joh?' Tabeth loopt haar al tegemoet en slaat even een arm om Kidist heen. 'Ik dacht dat je ziek was. Het duurde zo lang! Is het echt zo lang lopen vanaf je huis?'

'Ja sorry, ik was vanmorgen een beetje laat met alles. Kom, laten we rennen. Dan zijn we nog op tijd!'

Zo, daar heeft ze zich weer netjes uit gered. Niet over haar woonplek praten...

De kinderen staan al in lange rijen op het plein te wachten. Tabeth en Kidist schuiven snel aan in de rij en zingen mee met het volkslied. Eerst in het Amhaars en daarna in het Engels:

*Respect for citizenship is strong in our Ethiopia;
National pride is seen, shining from one side to another.
For peace, for justice, for the freedom of peoples,
In equality and in love we stand united.
Firm of foundation, we do not dismiss humanness;
We are people who live through work.
Wonderful is the stage of tradition, mistress of a proud heritage,
Natural grace, mother of a valorous people.
We shall protect you - we have a duty;
Our Ethiopia, live! And let us be proud of you!*

De trom slaat en de kinderen lopen netjes in rijen naar binnen.

Yes, vandaag starten ze met Engels, een van de leukste vakken die Kidist kan bedenken.

DE MEESTER HEEFT EEN PLAN

'Vandaag iets anders doen, we duiken niet in de boeken,' zegt teacher Tegenu als iedereen zit. 'Het is bijna Ghena! Jullie weten dat we er op school elk jaar een feest van maken. We gaan met elkaar in de grote conferentiezaal zingen en het kerstverhaal horen. Dit jaar hebben we iets leuks verzonnen. We gaan het niet alleen als school vieren, maar we organiseren een feest met andere mensen samen. Jullie ouders mogen ook allemaal komen. En... we gaan het op een bijzondere plek vieren dit jaar. Morgen weet ik meer en vertel ik meer.'

Teacher Tegenu kijkt opgetogen de klas rond. Met zijn hand strijkt hij over zijn baard en propt daarna zijn witte overhemd weer netjes in zijn broek. Hij loopt de klas in en klapt hier en daar enthousiast op een van de houten schoolbanken. Iedereen volgt zijn stappen. De ramen van de klas staan open. De luide stem van de teacher galmt over de binnenplaats, waar een paar kinderen nieuwsgierig in de richting van het lokaal kijken.

¹ Ghena = kerstfeest in Ethiopië. Het Ethiopische kalenderjaar is anders. Op 7 januari 2024 viert Ethiopië kerstfeest.

Kerstfeest op de vuilnisbelt

'Vandaag maken we uitnodigingen,' vervolgt teacher Tegenu. 'Misschien mag je er ook een paar in je eigen buurt uitdelen. In elk geval hebben we veel uitnodigingen nodig voor mensen die we gaan uitnodigen. Wie dat zijn horen jullie morgen.' Hij loopt weer naar voren. 'Ik zal de uitnodigingstekst op het bord zetten. Die mogen jullie overschrijven.'

'Teacher, teacher!', de hand van Salomon gaat omhoog. Die heeft altijd vragen. In de klas wordt al gegrinnikt. 'Hij weer hoor,' fluistert Tabeth in Kidists oor.

'U vergeet het misschien, maar zorgt u wel voor echt veel eten. Ik heb net gevast en er zijn meer orthodoxen in de klas. Na weken vasten eten we echt veel!'

Salomon kijkt er heel serieus bij. Kidist denkt eerst dat hij een grapje maakt, maar Salomon vertrekt geen spier. In de klas breekt een gejoel uit.

'Die Salomon heeft altijd van die opmerkingen die niemand anders kan maken,' fluistert Tabeth weer.

'Stilte!' teacher Tegenu kijkt dreigend de klas rond.

Het wordt stil want als de teacher zo kijkt moet je oppassen.

'Salomon, goed dat je met me meedenkt. En natuurlijk houden we daar rekening mee. Zoals altijd bij alle feesten. Eerst aan de slag met de uitnodigingen, maar we hebben meer te doen. Dat horen jullie morgen! Wie kan er in de klas drum spelen?'

Achter in de klas gaan er een paar vingers omhoog.

'Wij teacher. We spelen ook altijd samen in de kerk!' roept Ephrem en zijn vrienden knikken bevestigend.

'Mooi, dan moeten jullie vandaag aan het einde van de dag even bij me langs komen want we zijn nog op zoek naar een paar drummers.'

Kidist loopt al snel naar voren. Ze wil graag een rode uitnodiging maken met de gouden stickertjes die ze op het bureau van de teacher zag liggen.

Tabeth kiest voor groen. Samen lopen ze vlug terug naar de bank linksachter in de klas, bij het open raam. Hun eigen plekje waar je lekker rustig kan werken.

'Ik begin met schrijven,' zegt Tabeth. 'Dan weet ik hoeveel ruimte ik heb voor de versieringen.'

'Goed plan, doe ik het ook.' Kidist pakt al haar zwarte pen.

Haar gedachten dwalen af. Kerstfeest... vorig jaar was papa er nog. Toen ze op school Ghena vierden kwamen paps en mams samen naar haar luisteren. Zij mocht toen Lukas 2 lezen uit de Bijbel. Het was een kerstfeest in de kerk met zingen, lezen en vertellen. Daarna ging iedereen naar huis.

Nu gaat iedereen met elkaar eten op een bijzondere plek. Dat wordt vast wel leuk. En je mag zelf ook mensen uitnodigen, zei teacher Tegenu. Maar wie kan ze nog meer uitnodigen? Ze kent alleen mams nog maar hier en Tabeth. In de kerk is iedereen ook nog onbekend voor haar.

'Ladies, gentlemen and all good people!' teacher Tegenu staat voor het bord. 'De komende twee dagen gaan we natuurlijk allemaal hard aan de slag met de uitnodigingen. We hebben stapels nodig. Woensdag gaan we de uitnodigingen rondbrengen. Iedereen mag vijf mensen uit de buurt uitnodigen. En dan komt er nog een groep mensen waar ik morgen wat over ga vertellen. Bespreek even met leerlingen die bij jou in de buurt wonen of je niet dezelfde mensen uitnodigt. Dat is natuurlijk niet handig.'

Teacher Tegenu kijkt haar aan en geeft haar een knipoog. Zou hij begrijpen dat ze het spannend vindt?

Niemand uit haar klas komt uit Koshe. Dat vertelde teacher Tegenu toen hij haar opzocht vorige week. Hij kwam met mama praten. Dat doet hij met alle nieuwe kinderen uit de klas omdat hij wil weten waar de kinderen vandaan komen.

'Psitt...' Tabeth stoot Kidist aan met haar ellenboog. 'Wij kunnen elkaar helpen. Ik help jou in jouw buurt en jij mij in mijn buurt. We wonen toch niet bij elkaar. Idee?'

Kidist knikt, maar krijgt een droge mond.

Hoe kan ze ooit aan Tabeth vertellen dat ze in Koshe woont? Het is dan vast over en uit met de vriendschap. Dat weet ze zeker. Onlangs vertelde Tabeth waar zij woonde. Een huis vergelijkbaar met waar ze samen met

Kerstfeest op de vuilnisbelt

papa en mama woonde, in de andere wijk van Addis.

Een gewone wijk waar gewone mensen wonen. Niet op de vuilnisbelt.

Wie wil er nu bevriend zijn met iemand die op een stinkende vuilnisbelt woont?

'Hé joh, ik praat tegen je... je luistert niet eens!'

Kidist schrikt op. 'Eh...ja wat zei je?'

'Zullen we morgen afspreken en de uitnodigingen uitdelen? We beginnen wel bij mij want ik woon dichterbij.

Waar woon jij eigenlijk?'

'Eh... ja dat is goed. Ik zal even nadenken en je hoort morgen nog wel van me. Ehm... ik ken mijn buurt natuurlijk nog niet zo goed. Snap je?'

Tabeth knikt. Gelukkig heeft ze niet door dat ze geen antwoord krijgt op de vraag.

Ze geeft met haar schouder een duwtje tegen Kidists schouder.

'Leuk toch? Jij kijkt helemaal niet blij. Is er iets?'

Kidist schudt haar hoofd. 'Nee echt, er is niks...'

Gelukkig klapt teacher Tegenu in zijn handen en vraagt iedereen de spullen op te ruimen.

'Morgen verder!' zegt hij.

Die avond zit Kidist met mama te eten bij het kaarslicht. Het is stil in de donkere ruimte. Moeder ziet er moe uit en zucht af en toe diep. 'Had je een leuke dag op school?'

Kidist knikt en staart naar het grote bord midden op de tafel. Moeder heeft vandaag injera² met curry gemaakt. Het ziet er lekker uit. Er is lang niet altijd zo'n lekkere maaltijd. Mams heeft altijd wel iets te eten, maar Kidist vraagt al lang niet meer hoe ze aan het eten komt. Zij zorgt voor schoon water en doet de was. Dat is de afspraak.

Normaal zou ze vrolijk zijn en gezellig over de schooldag praten. Nu piekert ze over Tabeth. Ze moet het een keer vertellen. Maar hoe? En wanneer?

Moeder veegt met haar sjaal over haar gezicht dat nat bezweet is.

'We gaan maar vroeg naar bed, volgens mij ben jij ook heel erg moe. Morgen weer een dag.'

Kidist pakt de borden en loopt naar de emmer in de hoek van de kamer. Voorzichtig gooit ze wat water op de borden en schuurt ze met een stalen spons schoon. Het vieze water laat ze in de ijzeren schaal naast de emmer stromen. Ze pakt haar matras dat recht op tegen de muur staat, legt het op de grond en trekt een deken over zich heen. Nu hopelijk slapen en even niet meer piekeren...

'Luister en huiver!' Teacher Tegenu staat voor de klas. De mouwen van zijn overhemd zijn opgerold. Hij wrijft met zijn hand over zijn gezicht en heeft zichtbaar zin in deze dag.

Kidist zit naast Tabeth op hun eigen plekje achter in de klas. Tabeth was weer aardig zoals altijd. Toch ging ze vanmorgen met buikpijn naar school. Waarom is het kerstfeest dit jaar zo ingewikkeld? Ze mist papa extra.

Vannacht voerde ze in gedachten een gesprek met hem. Paps maakte altijd alles zo simpel en makkelijk.

'Gewoon zeggen waar het op staat. Het is wat het is, Kidist. Hier moeten de mensen het mee doen. Dit zijn wij, daar zijn we trots op.

We gaan ons niet mooier voordoen.'

Dat zei hij als mensen een paar straten verder op hen niet groeten om welke reden dan ook. Kidist kon zich daar boos om maken. Waarom moesten mensen die toevallig in een duurder huis woonden zo doen? Ze snapte dat dan niet.

Vader haalde dan zijn schouders op, keek haar lachend aan en zei dan: 'Het is wat het is. Dit zijn wij.' Dan kneep hij haar in de wang en liep hij fluitend weg. Ze ziet het nog voor zich.

Zou papa dat ook zeggen als hij wist waar ze nu woonden?

'Het is wat het is helpt nu niet papa, want ik woon nu op een vuilnisbelt. Het stinkt hier en ik schaam me,' fluisterde ze vannacht stil in het donker.

² Injera= een pannenkoekachtig brood gemaakt van teff meel. Iedereen in Ethiopië eet dit meer keren op een dag.

Kerstfeest op de vuilnisbelt

KIDIST VERTELT HAAR VERHAAL

De moeder van Tabeth is vandaag op school om de teacher mee te helpen. Kidist heeft haar eens extra goed bekeken. Ze ziet er prachtig uit. Een glanzend gezicht en een mooie roodgroene doek op haar hoofd. Haar jurk past precies bij haar hoofddoek. Ze lachte naar Kidist toen ze zo naar haar keek.

Haar eigen mams draagt meestal een grauwe rok en een vaal t-shirt. Als de moeder van Tabeth mams toevallig op straat zou zien zou ze haar misschien ook wel niet groeten...

'We schieten al op met de uitnodigingen,' vervolgt teacher Tegenu.

'De stapel groeit en dat is nu net de bedoeling. Gisteren kwam meneer Shimmy bij mij op bezoek. Die kennen jullie natuurlijk niet, maar hij is de man van de geheime plek waar ik gisteren nog niks over heb gezegd. Ik ga er iets meer van vertellen en morgen horen jullie alles.

Luister. Jullie mogen twee uitnodigingen meenemen voor je eigen buurt. Gisteren zei ik dat het er vijf zijn, maar dat past niet, zei meneer Shimmy. Meneer Shimmy heeft een mooie zaal. Morgen vertel ik waar die staat. Er komen echt veel mensen!

'Pssst... het zijn maar twee uitnodigingen dan hoeven we ook niet af te spreken. Kunnen we zelf ook wel bezorgen toch?' Kidist fluistert zachtjes in het oor van Tabeth.

Die haalt haar schouders op. 'Ook best!', zegt ze.

Mooi zo. Dan hoeft ze voorlopig haar woonplek niet te vertellen.

'En', zegt teacher Tegenu, 'we gaan dit jaar Ghena vieren met bijzondere mensen die heel blij worden van een lekkere maaltijd. Voor die mensen gaan wij een speciaal kerstfeest organiseren. Dat betekent dat we de meeste uitnodigingen aan meneer Shimmy geven. Hij zal ze zelf uitdelen. Teacher Tegenu loopt met grote passen door het lokaal. Hij slaat hard op de tafel als hij bij de tafel van Kidist staat en zegt met luide stem: 'Intussen...' hij buigt zich door zijn knieën, lacht en geeft Kidist een knipoog. 'Ondertussen...' zegt hij nog een keer langzaam, 'zullen we hard oefenen met de liederen en de muziekinstrumenten.

We werken aan mooie menukaartjes voor op de tafel. En we maken een kersttafelkleed.. Kortom: we krijgen het druk. Ik heb een paar moeders die ons gaan helpen, want morgenavond moet alles klaar zijn. Daarom geen les uit de boeken maar hard aan de slag allemaal. Kom op!

Voor het kersttafelkleed moet je in het klaslokaal hiernaast zijn daar is de moeder van Ephrem die je verder helpt.

Voor de menukaartjes kun je bij de moeder van Tabeth terecht. Ze blijft in dit klaslokaal.' Iedereen staat al op en begint te kletsen. Teacher Tegenu staat weer voor de klas als hij nog een keer in zijn handen klapt: 'Luister nog even. Iedereen kan aan de slag maar ik heb nog een ideetje. Dat ideetje wil ik met Kidist bespreken!'

Het is even stil in de klas. Alle kinderen kijken naar haar

Kidist kijkt teacher Tegenu verbaasd aan. Die lacht en geeft een knipoog.

Dan staat iedereen op en begint te kletsen.

'Kom je daarna in mijn groep? Ik ga bij mams menukaartjes maken!' Tabeth kijkt haar vragend aan.

Kidist knikt maar blijft nog even zitten. Wat heeft de teacher voor een ideetje voor haar? Ze is net nieuw op school. Zou hij haar daarom willen spreken?

Een grote groep is naar het andere lokaal gegaan. Een andere groep staat om de moeder van Tabeth die uitlegt wat de bedoeling is.

'Kom Kidist, wij gaan buiten even onder de boom zitten op de bank! Dan bespreek ik mijn idee met jou.'

Kidist slentert achter de teacher aan. Wat zou hij met haar willen bespreken? Ze is er niet gerust op.

Als ze op de bank zitten kijkt de teacher haar vriendelijk aan. 'En... hoe vind je het op school? Heb je het naar je zin? Het zal best wennen zijn voor je! Een andere school, met mama alleen verhuisd na alle verdriet dat je had.'

'Het is hier leuk' zegt Kidist terwijl ze met haar voeten hard hen en weer beweegt en naar de grond staart. De teacher gaat een beetje verzitten zodat hij haar beter aan kan kijken. 'Wat vind je het leukste?'

'Mijn vriendin Tabeth,' flapt ze er uit. Ze schrikt er een beetje van dat ze dit zomaar tegen de teacher zegt.

Die kijkt haar lachend aan. 'Kijk aan', zegt hij terwijl hij met zijn vlakke hand op zijn knie klapt.

Kerstfeest op de vuilnisbelt

'Jij hebt al een goede vriendin gevonden. Belangrijk!'

Hij schraapt even zijn keel en zegt dan: 'Heeft Tabeth al een keer bij jou gespeeld?'

Kidist kijkt naar teacher Tegenu aan die haar met zijn donkere ogen strak aan kijkt en met zijn hand over zijn kroeshaar strijkt. Ze gaat met haar tong langs haar lippen die droog zijn geworden en plaatst dan haar beide handen onder haar bovenbenen. Ze ademt diep.

'Ik..', haar adem stukt. In haar hoofd is het een chaos. Ze weet niet wat ze wel of niet tegen teacher Tegenu wil zeggen.

Het is even stil.

'Vind je het spannend om tegen de kinderen te zeggen waar je woont? Dat is niet raar. Ik heb vaker in de klas kinderen gehad die zich schaamden omdat ze in Koshe woonden. Ze waren bang dat ze vrienden zouden verliezen. Daarom wil ik met je praten. Jij woont ook in Koshe maar daar hoef jij je niet voor te schamen. Dat is echt niet nodig. Je maakt er misschien teveel een ingewikkeld probleem van. Daarom heb ik een plannetje. Een idee dat ik echt met jou wil bespreken.

Ik had het net in de klas over Shimmy. Hij woont tegenover Koshe. Hij geeft bijles aan de kinderen uit Koshe in een grote ruimte die hij huurt. In die ruimte gaan we kerstfeest vieren. We gaan alle mensen die we in Koshe kennen uitnodigen voor het feest. Jouw moeder zeker ook!

We gaan kerstfeest vieren met iedereen. En we willen dat iedereen die uit Koshe komt zich prettig en fijn voelt en niet bang is om te vertellen waar hij of zij woont.

Ik zou daarom graag in de klas willen vertellen over Koshe. Waarom de mensen daar wonen en hoe gewoon en aardig de mensen daar zijn. Als je er niet geweest bent en alleen van de buitenkant naar Koshe kijkt dan weet je dat natuurlijk niet. Ik kom vaker in Koshe bij meer leerlingen. Ik snap best dat je niet graag iemand mee naar huis wilt nemen. Maar ik wil dat iedereen, ook de kinderen die in Koshe wonen, zich blij en prettig voelt in mijn klas en op onze school. En dat niemand zich hoeft te schamen. Gisteren zag ik je kijken toen ik het plan besprak.' Hij gooit zijn been over zijn andere been en gaat een beetje schuin op de bank zitten zodat hij haar nog beter kan zien.

Kidist hoort de teacher praten maar blijft naar de grond voor haar staren. Haar hoofd bonst. Hij heeft dus gezien dat ze zich vervelend voelde gisteren. Hij had het door.

De meester praat door: 'Er zijn meer kinderen uit Koshe op school die het moeilijk vinden om te vertellen waar ze wonen. Het is dus niet gek dat je dit zo voelt, maar ik vind het niet nodig. Daarom gaan we Ghena tegenover Koshe vieren dit jaar. Zodat iedereen Koshe ziet en het gewoon vindt dat daar mensen en kinderen wonen die ook bij ons op school zitten.'

Het blijft even stil.

Kidist weet niet goed wat ze moet zeggen. De meester begrijpt haar probleem. Ze heeft niets gezegd over haar gepeker gisteravond en vannacht. Hij weet niet over de gesprekken die ze in gedachte met papa voerde.

'Het is wat het is, Kidist', zei papa altijd.

Maar de meester zegt het eigenlijk ook maar dan met veel meer woorden.

Papa gebruikte altijd weinig woorden maar je snapte precies wat hij bedoelde.

Dat kon papa alleen zo doen.

Kidist staart naar het klaslokaal waar stemmen vandaan komen.

'Wat vind je ervan als we Tabeth het vandaag al gaan vertellen?' teacher Tegenu verbreekt de stilte. 'Jij en ik samen.' 'Dan kunnen we er morgen met de hele klas over praten.'

Kidist ademt diep in en houdt haar wangen bol. Nu? Direct haar grote geheim vertellen?

Ze kijkt de teacher met grote ogen aan.

Die lacht naar haar en tikt even licht op haar schouder. 'Kom op Kidist, als je het verteld hebt ben je blij. Dat zul je zien. Zal ik Tabeth halen?'

Kidist knikt. Het moet dan maar.

Even later komt Tabeth aanrennen en ploft naast haar neer. 'De teacher wil mij ook het ideetje vertellen. Ik ben

Kerstfeest op de vuilnisbelt

razend benieuwd. Weet jij het al?

Kidist knikt maar zegt niets..

'Luister Tabeth. We gaan je iets vertellen over het plannetje. Eerst een vraag aan jou. Ken jij Koshe?'

'Koshe?' Tabeth haalt haar neus op. 'Dat is toch die grote vuilnisbelt hier even verder op? Ik ben er nooit geweest want het stinkt daar zo!'

Terwijl Tabeth dit zegt trekt ze een vies gezicht.

Kidists maag krimpt ineen.

Zie je nu wel, daar gaan ze dan. Straks schuift Tabeth van schrik een stuk op.

'Ja, dat is de vuilnisbelt. En inderdaad stinkt het daar. Maar juist op die plek wonen veel aardige mensen.

Mensen die soms gewoon pech hebben gehad in hun leven. Ze hebben niet veel geld om een woning te huren, maar kunnen wel op Koshe wonen.'

De teacher is even stil en Tabeth knikt hardgrondig.

'O ja. Ik ga met mams ook wel eens naar de slums³ bij ons in de buurt. Mams heeft daar mensen die ze kent en die ze soms wat extraatjes geeft.'

'Kidist woont sinds een paar weken ook in Koshe', zegt Tegen teacher.

Tabeth kijkt haar vriendin vragend aan. 'Waarom weet ik dat nieeeeeeeeeeeet?' zegt ze met een lange uithaal.

'Doe je daarom altijd zo geheimzinnig?'

Ze slaat haar arm om Kidist heen en trekt haar tegen zich aan.

Kidist voelt haar hart bonken en knippert met haar ogen die nat zijn.

'Ik... ehm... ik schaamde er voor.'

'Kidist, vertel jij maar het verhaal aan Tabeth en ons plannetje,' zegt de teacher. 'Dan loop ik even naar de klas om te kijken of alles goed gaat.'

'Schamen? Waarom kun jij toch niks aan doen?' Tabeth trekt Kidist op de grond voor de bank.

'Kom, zo praten we makkelijker.'

Dan vertelt Kidist alles. Over papa en de nare dagen in het ziekenhuis. Over de verhuizing en hoe mama werk vond. Over alles wat zo anders is. Over de afgelopen nacht hoe ze in gedachte weer met papa ging praten.

Papa die alles wat moeilijk was altijd makkelijk maakte...

Tabeth slaat een arm om Kidist heen als ze over haar vader praat.

'Wat zul je hem vaak nog missen. Waarom heb je me dit niet eerder verteld?' Tabeth legt een hand de bruine blote arm van Kidist.

Kidist haalt haar schouders op en gaat dan verder. Ze vertelt over het plan van de teacher.

Over het Ghena dit jaar, tegenover Koshe.

Tabeth luistert eerst maar als Kidist stopt springt ze op.

'Jahaa, dat is een reuzeplan. Maar ik heb dan ook een reuze goed idee.'

Ze trekt Kidist overeind en fluistert haar iets in het oor.

Even later rennen ze hand in hand rennen over de binnenplaats het klaslokaal in.

KERSTAVOND

De zaal is prachtig versierd. Vanmiddag is de hele klas hard bezig geweest met versieren van de ruimte. De tafelkleden zijn uitgerold op lange tafels. Midden op de tafels liggen de opgerolde injera's en achter in de zaal pruttelen grote pannen met curry.

'Genoeg eten toch, Salomon?' lacht teacher Tegen teacher terwijl hij in grote passen langs een klein groepje loopt.

Kidist kijkt naar Salomon die driftig knikt.

'Ga allemaal alstublieft zitten.' De stem van Shimmy galmt door de microfoon.

Kidist speurt de zaal af. Rechts voorin zit mams, naast de moeder van Tabeth. Vanmiddag zijn ze bij Tabeth thuis geweest en hebben heerlijk gedoucht. Moeder draagt een prachtige witte Ethiopische jurk met zilverdraad bij de mouwen en een mintgroene bewerking aan de voorkant. Om haar hoofd is sierlijk een

³ Slums = krottenwijken

Kerstfeest op de vuilnisbelt

mintgroene sjaal gewikkeld. Ze ziet er prachtig uit.

Kidist strijkt over haar mooie witte feestjurk. Op de mouwen zijn rode rozen geborduurd.

Gekregen van Tabeth en haar moeder. Het wordt stil. Teacher Tegenu heet iedereen welkom. Hij bidt en dankt God met heldere stem voor het mooie feest. Hij roept Salomon naar voren die het kerstevangelie voorleest.

Dan vertelt hij het kerstverhaal.

'Jezus, het koningskind werd geboren in een arme stal. Een plek waar het stinkt en waar de dieren wonen. Daar wilde Hij wonen. Hij liet zien dat Hij voor rijk en arm op aarde is gekomen en dan maakt het niet uit waar je woont.'

Kijkt de teacher nu naar haar? Kidist draait haar ogen weg van de teacher. Ja ze heeft het wel gehoord, hij zegt dit ook tegen haar.

De avond vliegt voorbij. Shimmy komt op het podium. Als hij praat luistert iedereen. Hij praat op een manier dat je wel naar hem moet luisteren.

'Wij vieren kerstfeest met een hele grote groep mensen en kinderen. En iedereen woont op een eigen plek.

Vanavond vieren we kerstfeest, dichtbij Koshe een plek waar het misschien stinkt en er niet netjes uit ziet.

Maar ook een plek waar veel mooie mensen en kinderen wonen. En een van die mooie mensen is Kidist met haar moeder. Ze is nog maar een paar weken hier. Zij willen ons hun levensverhaal vertellen.

Een verdrietig en mooi verhaal van twee mooie mensen.

Graag een warm applaus!

Kidist staat op en loopt naar het podium. Moeder komt van de andere kant het podium oplopen en slaat een arm om Kidist heen.

Mams gaat achter de microfoon staan en schraapt haar keel en begint: 'Goedenavond allemaal. Als eerste dank ik meneer Shimmy voor dit prachtige mooie feest dat we straks afsluiten met een gezamenlijke maaltijd. Maar ik dank bovenal God dat ik hier vanavond ben. Een paar maanden geleden had ik niet kunnen denken dat ik hier zo Ghena zou vieren.'

Het is stil in de zaal. Alle ogen zijn gericht op moeder en haar. Als moeder begint te praten over het sterven van papa trilt haar stem, maar ze vertelt alles.

Dan voelt Kidist de hand van haar moeder op haar schouder. 'Nu jij!', fluistert ze Kidist in haar oor.

Kidist pakt de microfoon. Wat moet ze zeggen? Ze kijkt de zaal rond en haar ogen zoeken naar Tabeth. Die knikt naar haar en lacht.

'Ik ben ook blij dat ik hier woon, maar ik ben de afgelopen dagen ook vaak bang geweest. Omdat ik me schaamde dat ik in Koshe woon.'

Ze vertelt alles zoals ze dat ook aan Tabeth heeft gedaan. Het is muisstil in de zaal.

De kinderen van school luisteren met open mond.

De mensen uit Koshe knikken instemmend. Dit meisje vertelt wat zij al jaren voelen.

'En daarom ben ik blij dat Shimmy het Ghena feest hier heeft georganiseerd samen met teacher Tegenu. Want iedereen die in Koshe woont heeft een verhaal. En iedereen die in Koshe woont wil er graag bij horen.'

Na een kleine stilte breekt er een daverend applaus los. Samen met moeder loopt ze het podium af. De mensen stoppen niet met klappen.

Shimmy staat op het podium en knikt en straalt. 'Mensen, ik ga hier niks meer aan toevoegen. Het wordt Ghena feest morgen. Merry Christmas voor jullie allemaal. Er staat een maaltijd voor jullie klaar. We gaan zingen, samen met elkaar!'

Kerstfeest op de vuilnisbelt

VOLKSLIED VAN ETHIOPIË

*Respect for citizenship is strong in our Ethiopia;
National pride is seen, shining from one side to another.
For peace, for justice, for the freedom of peoples,
In equality and in love we stand united.
Firm of foundation, we do not dismiss humanness;
We are people who live through work.
Wonderful is the stage of tradition, mistress of a proud heritage,
Natural grace, mother of a valorous people.
We shall protect you - we have a duty;
Our Ethiopia, live! And let us be proud of you*

Vertaling:

*Respect voor burgerschap is sterk in ons Ethiopië;
De nationale trots straalt van de ene kant naar de andere.
Voor vrede, voor gerechtigheid, voor de vrijheid van volkeren,
In gelijkheid en liefde staan we verenigd.
Wij zijn stevig gefundeerd en verwerpen het menselijke niet;
Wij zijn mensen die leven door te werken.
Prachtig is het podium van traditie, teacheres van een trots erfgoed,
Natuurlijke gratie, moeder van een moedig volk.
Wij zullen u beschermen - wij hebben een plicht;
Ons Ethiopië, leef! En laat ons trots op je zijn*

